

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Årg. VII.

ROCK ISLAND ILL., och Moscow, Idaho, November 1906.

No. 11.

Kommen till mig.

Hör hans röst, som mild dig bju-
der
frid för tid och evighet!
Snart dödslockan för dig ljuder,
vägen stängs till salighet,
dyra själ hvart går du då?
Kom, än finnes frid att få!

“Allt är mig af Fadern gifvet,
kommen till mig alle I,
som af världen trötta blifvit.
Nåden frälsningen är fri.
Eder vederkvicker jag,”
säger Jesus än i dag.

“Ta'n mitt ok och af mig lären,
hjärtligt ödmjuk, mild jag är.
Syndabördan, som I bären,
jag på egna skuldror bär,
och till trötte syndarns själ
ger jag ro och evigt väl.”

“Lustigt är mitt ok att bära,
och min börda kännes lätt;
det ej ger dig mänsklig ära,
men dock skänker aridelsrätt
i min Faders sälla hem,
det himmelska Jerusalem.”

Världens kloka aldrig spanat
denna kust så underskön,
själfrättfärdighet sig danat
egen himmel, annan lön.
Vise och förnumstige
sällan dessa stränder se.

Barnslig enfald blott kan fatta
frälsningsunderets mystér.
Gudsförnekaren må skratta,
då i bön du faller ner,
himlen stängs, hans lif blir kallt,
han får intet, du får allt.

Så var tröst. På Herren hoppas,
han din sköld, din vagnborg är,
och när fikonträdet knoppas,
vet du sommarn vara när.
Sommarns nådatid är nu,
dödens klockslag vet ej du.

Underbara stigar leda
genom lifvets mörka dal,
underbart, att änglar recla
rum för dig i himmelssal.
Underbarast det dock är,
att du himlens arving är.

Klokhets denna sak ej fattar,
visdom ej dess djup förstår;
men i enfald säll du skattar
dig i Jesu sidosår,
prisar Gud, som kärleksfull
gaf dig nåd för Jesu skull.

Ej förstår du, hur det hände,
icke vet du, hur det skett,
friden du i hjärtat kände,
sade: “Jag har Herren sett.”
Fader, att så frälsa mig
var behageligt för dig.

Gif oss, Gud, den samma friden,
låt oss hvila lugnt vid dig!
När du sedan ändrar tiden,
gif oss frid evinnerlig!
Då med helgad, frigjord tunga
vi dig evigt må lofsjunga.

L. P. A. B—N.

Kristus såsom hörnsten och förargel- seklippa.

“Se, jag lägger i Sion en ut-
vald, dyrbar hörnsten, och den
som tror på honom skall icke
komma på skam.” För eder så-
ledes, som trou, är han dyrbar,
men för dem, som icke tro, “har
den sten, som byggningsmännen
förkastade, blifvit en hörnsten”
och “stötsten och en förargelse-
klippa”, för dem, som icke tro
ordet, utan stöta sig därpå;
hvertill de ock äro bestämda. 1
Petr. 2: 6—8.

Hvilken förunderlig hemlighet
döljer sig icke uti dessa ord och
för öfrigt uti allt Guds ord! Sam-
ma hemlighet möter oss uti Her-
ren Kristi egen person, han som
bär namnet Underlig. Samma ord
frälsar och fördömer, väcker och
förhårdar. För somliga blir det
en lifvets lukt till lif och för and-
ra, som höra samma ord och stå
alldeles sida vid sida med dem,
blir det en dödens lukt till döden.
För några blir bibeln “mer dyr-
bar än gull”; de finna kärlek, vis-
het, nåd och lif i hvarje ord, i
hvarje kapitel och hvarje rad.
Andra se i bibeln idel dårskap,
motsägelser och förargeliga ord
och exempel. Båda sidor tycka
sig hafva rätt och förundra sig
öfver att någon kan tycka an-
norlunda än de.

Men ordet är Guds största
mästerverk och förmär än all
skapelse. Det tillhör dess sär-
egna karaktär och förräder dess

Gudahärkomst, att det kan vara
båda dessa ting på en och sam-
ma gång. Den eviga kärleken
har gifvit det såsom ett nådeme-
del för att rädda och frälsa alla,
som tro. Men alla, som genom
eget förvällande förblifva i ottron,
blifva förhårdade och utbildade
just genom ordet till dom och
evighetsstraff. Den eviga vishe-
ten har bestämdt det så. Det är
gudomens råd

Hvilken salig verksamhet haf-
va icke ordets rätte predikare,
och på samma gång hvilken för-
färlig verksamhet! De blott pre-
dika ordet. Men åhörarna delas
i två läger. Det blir split och
oenighet uti familjer och uti för-
samlingar och samhällen. De
vinna sympati och anhängare,
de vinna fiendskap och motstän-
dare. De undra, möjligtvis, på
dessa omständigheter. De sucka,
klaga, gråta öfver söndringarna,
slitningarna, öviljan o. s. v. “Är
jag skulden?” “Är jag icke tro-
gen?” “Herre, förlåt, Herre,
hjälp!” *Men det är ordet, ej pre-
dikanten, som är orsaken.* Jesus
sade: “Jag är icke kommen att
sända frid, utan svärdet och skilj-
aktigheter”. Han var den helt
trogne predikanten. Den trogna
människan såsom predikant lik-
nar Mästaren.

I sin egen person framträdde
Frälsaren på samma sätt. Gud
i människonatur framträdde i
tjänareliknelse. Tron såg i ho-
nom den helige och rene, den sto-
re Mästaren, den evige konungen.
Lidandet skymfde, törnekronan,
korset och döden, allt förhärli-
gade hans stora person. Men ottron
kunde icke se, icke förnimma.
Inga tecken, inga under och inga
ord eller gärningar kunde uppen-
bara Guds Son för de arma män-
niskorna. De förblindades, de
vredgades och de dogo i sina syn-
der, enligt Jesu ord och enligt
gudomens rättvisa råd.

Församlingen, Kristi brud, lik-
nar honom. Gud bor i försam-

lingen. Hon är helgonens hem, Guds sköna åker och plantering och de heliga änglarnas verksamhetsfält. Men tyckes det icke som bodde äfven satan och hela mörkrets rike just där? Där möta vi Judas, Ananias och Safira, Alexander, den kopparsmeden, blodskändaren, hädaren, villoandarna, förnekaren och de falska bröderna. Tron ser dock Jesus och hans nåd och förunderliga ledning och frälsande och bevarande kraft just uti och genom församlingen, då otron däremot tager anstöt, förblifver i synden och ingår uti fördömmelsen i trots af församlingens räddande verksamhet.

Så är det ock med den enskilde kristne. Han är Guds under i sin person och i sin verksamhet. Har han stora gåfvor, ett större mått af Guds Ande och en betydelsefullare plats uti Guds rike, så har Gud låtit hänga på honom ett kors så tungt att han suckar, kvider och gråter som vore han den ömkligaste varelse på jorden. Satan kindpustar och anfäktar, onda människor hånle, förakta och försmäda. Han ser icke att han är till någon nytta. Men Gud utför genom honom stora ting, gärningar, som följa honom efter in i själfva himmelen. Men de själar, som se sina gåfvor med glädje och som tycka sig utgöra under i samhället, som känna sig outhärliga och ej kunna tro att Guds sak kan reda sig dem förutan, de falla i satans snaror och hamna i fördömmelsen, i trots af sitt sjungande, bedjande, predikande och sina mäktiga gärningar. Gud har så beslutat. Jesus är frälsningsklippan eller förargelseklippan äfven i sina trogna, alldeles så som han är i ordet och i sin församling.

B. S. NYSTRÖM.

Luther League och missionsmöte i Astoria, Ore., den 16—18 okt.

Portland-distriktet hade sitt missionsmöte i Astoria d. 18 okt. Men Columbia Central Luther League hade sitt möte därstädes samma vecka den 16 och 17 och i samma kyrka. Ungdomsföreningen i pastor G. E. Rydquists församling har förenat sig med detta ungdomsförbund, som egentligen tillhör den engelsk lu-

therska kyrkan i dessa trakter. De engelsk lutherska prästerna J. A. Leas i Portland, M. E. Boulton i The Dalles och tyske pastorn Raemer i Nehalem voro närvarande tillika med valda ombud från deras särskilda pastorat. Likaledes voro många representanter närvarande från Vancouver, Wash. President för Luther League, mr Wm. S. F. Derr, bor i Vancouver.

Ungdomsmötet börjades med konsert tisdagsaftonen den 16. Under onsdagen den 17 voro pastorerna Carl J. Renhard och B. S. Nyström närvarande och deltog uti ungdomskonventets program och förhandlingar. Pastor Alf. Nelson från Rock Island, Ill., var likaledes närvarande under större delen af mötet. Det var en aktningvärd skara ungdom samlad från olika nationer, flertalet dock skandinaver.

Tal höllos af pastorer och ordföranden, skrifna afhandlingar förelästes af några bland ungdomen, hvarefter dessa afhandlingar lades till grund för ett meningsutbyte bland de närvarande. Afhandlingen öfver ämnet: "Modern Christianity, What Does that imply?" tilldrog sig särskild uppmärksamhet och följdes af ett meningsutbyte, hvarvid de flesta bland prästerna uttalade sig. Om konstitutionen och förhandlingarna kan möjligtvis den anmärkningen göras, att det hela är något tungt och maskinmässigt, ej så ledigt och fritt som våra ungdomsmöten plägade vara i Kansas och på andra ställen i östern, där vår svenska ungdom samlades till stormöten. Vår konferens behöfver någon organisation bland sin ungdom. Är det rätt att sluta oss till denna Luther League eller att adoptera de amerikanska föreningarnas konstitution? Sådant bör konferensen vid nästa årsmöte diskutera.

På aftonen den 17 var kyrkan till trängsel fylld af festfirande. En utmärkt konsert hölls af församlingens ungdom, biträdd af norsk-lutherska manskören. Tal höllos af pastor G. E. Rydquist öfver ämnet: "A Luther League problem" och af pastor J. A. Leas öfver ämnet: "The Luther League, its Spirit and Business."

Torsdagen användes för missionsmöte och det svenska språk-

ket begagnades i diskussion och predikningar. Diskussionsämnet: "Den moderna kristendomen", behandlades af pastorerna Carl J. Renhard, Alfred Nelson och B. S. Nyström. Predikningar höllos af de tre ofvannämnda pastorerna. Mötet afslutades på torsdagsaftonen.

Församlingen har en god kyrkoegendom, en verksam ungdomsförening och synes vara i ett blomstrande skick. Den har troligtvis för länge sedan hunnit förbi småförsamlingarnas vanliga förargelseklippa: Hvilken gubbe eller gumma *måste* vara den ledande själen?

B. S. NYSTRÖM.

Utdrag ur predikan vid dr Williamsens begrafning.

Matt. 25: 21.

GUSTAF E. RYDQUIST.

Människolifvet liknaren ström, som mer eller mindre hastigt förrinner mot sitt mål. Ibland är det så oroligt och bråskande, ibland flyter det fram så stilla och lugnt. Dock närmar det sig målet för hvarje minut, såsom sångaren sjunger. Ibland är lifsströmmen så rik och öfverflödande, och åter igen nästan utsinad. Den utför sitt värf och sedan försvinner den i evighetens oändliga haf. Liksom floden förlorar sin ryktbarhet och sitt namn, då dess vatten blandas med hafvets, så jämnas alla mänskliga olikheter i döden. Den vise så väl som dåren, den höge så väl som den läge skatta åt samma förgängelse, och på alla fullbordas det ordet: "afjord är du kommen, till jord skall du åter varda"..... Fastän det är så att alla olikheter jämnas i döden, så är det sant blott hvad kroppen och detta jordiska beträffar. Efter döden, bortom grafven, på evighetens område gifves olikheter så väl som här i detta lifvet. Till alla goda och trogna tjänare säger Herren på afgörelsens och vederläggningens dag: "Gack in i din Herres glädje". Men till de otrogna: "Gån bort ifrån mig I ogärningsmän". Det är således troheten, som belönas på den dagen, troheten i det lilla så väl som i det mera är, troheten i den kallelse Herren gifvit, troheten i förvaltningen af det elier de pund

Herren förlänat. Se, troheten betyder så mycket, så oändligt mycket i utförandet af våra plikter mot Gud, mot oss själva och nästan. Och kanhända just det är ett ord för vår tid. På lifvets alla områden, icke minst på det andliga eller kyrkans område, strides och fäktas där om mitt och ditt. Den ene vill vara större, mäktigare och hafva mera anseende än den andre, och i denna själfviska sträfvan är det hvarken frågan om trohet eller den personliga rätten. Därför borde ordet *trohet*, mera *trohet*, ljuda såsom en domsbasun öfver nutidens verksamhetsriktning, icke så att afkyla verksamhetsifvern, utan rikta den mot ädlare syftsmål.

Dr Williamson var trogen i utförandet af sina plikter mot Gud och emot nästan. Hans gudstjänst var icke blott läpparnas och åthäfvornas, utan hjärtats. Den som blef personligen bekant med honom igenkände i honom icke blott den lärde mannen från katedern utan äfven den barnafromma själen, som har sitt lifs fäste i Gud. Han sökte icke utmärkelse genom sin kärleksverksamhet. Helst gjorde han väl i tysthet. Det är icke blott Augustana-synoden och den institution, vid hvilken han nedlade sina bästa krafter, som i dag tacksamminnes hans verksamhet, utan mången enskild tackar Gud vid hågkomsten af den ädlemannen. Det är icke min uppgift att gifva en utförlig lefnadsteckning öfver den hädangångne, utan har jag blott kastat en flyktig återblick på hans lif för att med desto större visshet kunna uttala den gudomlige domarens ord på denna stund: "Väl gjordt du gode och trogne tjänare, öfver en ringa ting hafver du varit trogen, jag skall sätta dig öfver mycket; gack in i din Herres glädje"

Så är din tjänstetid slut. Ditt arbete är utfört. Och lönen har du redan fått mottaga af din Herres hand. Stor är den, ja, mycket större än vi som i tacksam hågkomst samlas omkring din bår, kunna önska dig.

Dödlige, glädjens däröfver, att en sådan lön väntar hvarje trogen tjänare vid detta korta och mödosamma lifvets slut. Hvad

gör det huru skiftande vår erfarenhet är, hvad gör det huru besvärlig resan är, ja, hvad gör det "om än det blir ett kors", som höjer oss närmare himlen och Gud, blott att vi vid resans slut få landa i den hamnen, där inga bränningar och böljor slå och på den saliga evighetens strand? Hvad vore väl lifvet utan detta saliga hopp? Hvarför fika vi så efter jordisk rikedom, ära och anseende? De kunna ej motstå förgängelsen. Jordisk rikedom försvinner, och ingenting däraf kunna vi taga med oss dit vi gå. Till och med de namn vi teckna på gravvårdar och ärestoder utplånas i sinom tid. Jorden och allt hvad den bär skall ock en gång lyda förgängelsens lag, och ur den allmänna förstörelsen skall intet räddas, som icke är af evighetsvärde. Huru godt då att hafva samlat sin skatt i himlen, att hafva sitt namn skrivet i lifvets bok. Mätte minnet af den hädangångne mana oss alla att söka det som evigt är.

På vägen till Sion.

De gå från kraft till kraft; så träda de fram inför Gud på Sion. Ps. 84: 8. De rätta sionsvandrarne äro ett eget folk och släkte. De hafva sin egen väg och sitt egna föresatta mål. På den förre hafva de sina säregna erfarenheter, och mot det senare föras de på ett för dem själfva oförklarligt sätt. Hemligheten ligger däri, att de ej äro sina egna, ty de äro dyrt köpta, och att de stå under hans särskilda ledning, som säger till sina barn: "Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra; jag vill gifva dig råd och låta mitt öga vaka öfver dig." Under hans ledning är deras väg skiftesrik och deras erfarenheter ständigt växlande. Än befinna de sig i tåredalen, där tro och tålmod sättas på de hårdaste prof; än på Tabor, där rättfärdighetens solljus omstrålar dem. I den förra saknas ej nådens källor, vid hvilka vederkvickelse hämtas, och det senare med sin hänförelse saknar ej sina faror. Mörker och ljus, bedröfvelse och hugsvalelse, aga och nåd höra till Guds fostran af sina barn på vägen till Sion.

Under denna Guds ledning och fostran är det som "de gå från kraft

till kraft", tillväxa i nåd och helgelse, fullborda loppet och nå fram till Sion, där de få mottaga den nåde- och segerlön, som väntar Guds folk. Men huru ter sig detta gående från kraft till kraft, denna tillväxt i helgelse, i det dagliga lifvet och dess erfarenheter? Det liknar trädets växt under storm och lugn, sädeskornets mognad under regn och solsken, det är en hemlighet, som förnuftet ej mäktar fatta och beräkna, något som ej kan läras i böcker eller af människor, det måste läras i Guds Andes fostrande skola, i en daglig erfarenhet. Tillväxten i nåd och helgelse är Guds verk i oss. Det är han, som "gifver de trötta kraft och förökar den maktlöses styrka", och detta sker på hans gamla sätt: "Ynglingar kunna blifva trötta och uppgifvas och unga män kunna falla; men de som bida efter Herren, de hämta ny kraft, de få nya vingfjädrar såsom örnarna. Så hasta de åstad utan att uppgifvas, de färdas framåt utan att blifva trötta." I denna bidan efter Herren ligger hemligheten till förnyad styrka och tillväxt i nåd och helgelse. Den är själens stilla tränad efter Gud själf, efter hans salighet. I densamma skönjes Guds kärleks underbara dragningskraft, men ock människans svaghet och hjälplöshet. Den är den fångna dufvans tränad efter frihet, själens längtan efter befrielse från "syndens och dödens kropp" eller alla de band, som besvära och hindra anden från flykt dit, där syndens klädnad blifvit för evigt aflagd och tidens vedermoda ej längre kan nedtrycka sinnet, till det saliga hem hos vår Gud.

Har den erfarenheten blifvit vår: "När du förnedrar mig, gör du mig stor", då hafva vi gått från kraft till kraft, då hafva vi lärt att misströsta på oss själfva, vår egen förmåga och styrka, och att helt sätta vår tillit och förtröstan till Gud, då är han vår starkhet och vårt trygga fäste, och i denna visshet gå vi då fram inför Gud på Sion för att af nåd för Jesu skull få mottaga den eviga segerlönen, det eviga lifvets krona.

Läs vårt samfunds tidningar, *Augustana, Ungdomsvännen* och *Augustana Journal!*

Columbia,

officielt organ för Columbia-konferensen, utgifves den 15 i hvarje månad af Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Redaktör:

Pastor N. J. W. NELSON,
823 East 5th St.,
MOSCOW, IDAHO

Prenumerationspris:

För helt år i förskott.....50 cents.
För helt år till Sverige.....65 "

Erlägges icke prenumerationsafgiften inom 3 månader efter förfallotiden, så begäres 75 cents.

Columbia,		Published monthly by Augustana Book Concern, Rock Island Ill.
Vol. VII.	No. II.	
November 15, 1906.		
Price. 50 cents a year.		

Entered at Rock Island Post Office as second class mail matter.

OBSERVERA!

A den å tidningen eller omslaget fastklistrade adressslappen angifves, till hvilken tid tidningen är betald. Om detta datum är lika med eller äldre än det å löpande nummer, så betyder det, att prenumerationstiden är utlupen, och att prenumerationen bör förnyas.

Då enskild prenumerant insänder sin afgift, erhåller han ej skriftligt kvitto, utan datot å adressslappen framflyttas.

Vi bedja, att man benäget underrättar oss, om tidningen icke kommer regelbundet, och om möjliga misstag och oegentligheter.

Konferensens ämbetsmän.

Pastor M. L. Larson, ordförande,
911 Stewart st., Seattle, Wash.
Pastor Gustaf E. Rydquist, sekreterare,
1717 Franklin ave., Astoria, Oreg.
Pastor C. J. Renhard, kassör,
170 N. 19th st., Portland, Ore.

Genom våra nyligen firade reformationsfester hafva vi lifligt påmint om Guds stora välgärningar i flydda tider. Reformationens betydelse kan icke öfverskattas. Guds ord blef genom densamma på nytt gifvet åt mänskligheten och därmed alla välsignelser, som det erbjuder. En ny tid ingick för Kristi kyrka. Reformationen öppnade vägen till borgerlig och kyrklig frihet och det sociala lifvets omgestaltning samt familjelifvets rätta helgd. Den lade grunden till alla de förmåner, som vi nu kunna skatta oss lyckliga öfver att äga. Men ett rätt betraktande af hvad Gud så har gifvit oss skall med nödvändighet medföra ett rätt uppskattande och tillika ett rätt bruk af dessa gudagifna förmåner. Det torde hända, att man nöjer sig med ett abstrakt betrak-

tande af reformationsverket och alldeles bortser från dess maning till oss i vår tid. Denna maning innebär, att vi af hjärtat tacka Gud för hvad han gjort och så bruka hans gåfvor, att det hos oss försiggår en ständig reformation, det är ett afläggande af all synd och ett tillväxande i nåd och Kristi kunskap. Endast så tacka vi Herren rätt för hans stora välgärningar och bevisa oss värdiga medlemmar af reformationskyrkan.

* * *

Den nära på reformationstiden följande heliga adventstiden kommer ock med sin allvarliga maning till Guds församling på jorden. Dess budskap är: Herren kommer! Bereden väg för honom! Herren kom en gång i tjänareskepelse till jorden, han kom såsom mänsklighetens ställföreträdare, han förvärfvade frälsning åt alla. Huru ljufvigt, huru kärleksfullt inbjöd han icke alla att komma till sig! Han kommer beständigt på nytt i de heliga nådemedlen till sitt folk. Lika ljufvigt, lika kärleksfullt inbjuder han oss i dag till sig. Så kommer han nu i den förestående adventstiden. Med hvad sinne vilja vi mottaga honom? Det är blott de väntande, förkrossade, nådehungrande själar, som få förnimma hans närvaro och som kunna fröjdas öfver hans nåd. Huru oändligt viktigt att låta Herren hos sig verka ett sinne, som är efter hans vilja. Då blir det en sann hjärtefröjd, när Herren kommer till oss enligt adventsbudskapet, så ock när han kommer till oss i döden och ännu mer, när han kommer i sin andra tillkommelse i härlighet. Välsigne han för oss denna adventstid.

* * *

En vänlig påminnelse. Huru är det nu, käre bröder och församlingar inom Columbia-konferensen, med våra insamlingar till synodens och konferensens mission, till synodens och konferensens kassor, till vårt läroverk i Rock Island m. m.? Året närmar sig sitt slut. Låtom oss försöka att uppfylla våra plikter, så att vi utan skuld måtte börja ett nytt år. Vi njuta ju alla af goda tider. Må vi då ej glömma våra bidrag till Herrens verk. "Gifven, så varder eder gifvet", säger Jesus.

MARTIN L. LARSON.

* * *

Väga våra ringa ord något, så ville vi gärna lägga dem i vägskålen

bredvid vår ordförandes här ofvan anförda vänliga påminnelse. Såsom en lem i den stora samfundskroppen böra vi helt naturligt söka fullgöra vår skyldighet gent emot samfundets olika verksamhetsgrenar. Eljest torde någon del af verksamheten komma att lida, och "när en lem lider, så lida alla lemmarna med." Det sätt, hvarpå man ställer sig i förhållande till den gemensamma verksamheten, återverkar på den enskilda eller lokala. De mycket små afgifter, som synoden begär af vår konferens för olika ändamål, borde vi med glädje gifva. För ändamål, som ej äro tillförsäkrade bestämd afgift, borde vi med lika glädje skänka en kollekt. Ingen skulle blifva fattigare genom erläggandet af dessa små bidrag eller genom att gifva en skärf, då kollekt upptages för något välgörande ändamål. Låtom oss betrakta det som en förmån, hvilket det ock är, att på sådant sätt få tacka Gud för allt godt han beskärt oss. Konferensen äskar af sina medlemmar en summa motsvarande femtio cents per kommunicant för sin hemmission. För närvarande har konferensen fyra arbetare, som till större eller mindre del äro beroende för sitt uppehälle på hvad som genom sagda belopp inkommer från församlingarna. Låtom oss icke göra lifvet tungt för dem genom att tillbakahålla den lilla skärfven. Vi böra ej se genom förstoringsglas på de bidrag, vi påkallas att gifva åt Gud! Skulle han göra så i fråga om sina gåfvor till oss, ve oss då. Till ett rätt gifvande för befrämjandet af Guds rikssak kan man komma endast genom att först *gifva sig själf åt Gud.*

* * *

"En närvarande" tillsände oss nyligen en skrifvelse från Vancouver, B. C., angående missionsmötet, som hölls därstädes i början af förliden månad. Dess egentliga syftemål synes vara att rätta en föregifven felaktig uppgift, som gafs under mötet. Någon af mötesdeltagarna skulle nämligen ha sagt, att den första ev. luth. predikan hölls i V. för tre år sedan. "En närvarande" upplyser, att pastor S. Udden predikade därstädes för omkring 25 personer i april år 1898. Se pastor Uddens bok "Från Canada".

* * *

Enligt meddelanden i tidningspressen har pastor C. A. Tolin anta-

git Augustana-församlingens i East Portland, Ore., kallelse och kommer att hålla sin inträdespredikan första adventssöndagen. COLUMBIA hälsar pastor Tolin hjärtligt välkommen till konferensen. Må han trivas väl och stanna länge här.

* * *

Sannolikt torde COLUMBIA upphöra med sina besök med innevarande års utgång. Orsaken? Den, på hvilken man lagt såväl redaktions- som ekonomibekymret, tröttnar i längden att bära allt detta jämte värden om sina församlingar. Vill pastoralkonferensen att tidningen skall lefva, så må den ock dela bekymret och arbetet. Från en del af bröderna är det med knapp nöd man kan få en nyhetsbit för nyhetsafdelningen, mycket mindre en uppsats för uppbyggelseafdelningen. Vi kunna nog fylla tidningen med "saxen", men säkert är, att det, som flutit ur våra egna pennor, värderas betydligt mer af vårt folk. — Sedan det finansiella bekymret. Låt oss lyfta en smula på slöjan! Vid tre olika tillfällen under detta år har "ansvaringen" utsändt vänliga påminnelser till resterande prenumeranter. Det är tvunget att söka in-drifva prenumerationen, ty vi ha ingen kassa att taga ur till betalande af tidningens tryckning. Dessa våra påminnelser ha haft till följd, att de flesta betalt. Flera hafva vänligt bedt om ursäkt för sin försummelse och därjämte talat vänliga ord om tidningen och vårt arbete. I kunnen vara förvissade, att sådana bref skattas högt af oss, och vi ville gärna tacka hvar och en enskildt. En och annan däremot låter remissan åtföljas af högst ovänliga ord, gående ut på att man anser sina penningar bortkastade, och ju förr tidningen "stoppas", desto bättre. Andra förklara helt stråft och trotsigt, att de under inga omständigheter betala för tidningen! Naturligtvis stryka vi genast alla dessas namn från listan; vi skulle göra det, äfven om de sade vänligt ifrån att de icke ville ha tidningen och icke heller betala sin skuld. Tidningen gör ju förlust på sådana, men deras egen förlust blir större, ty orättfärdighet medför säkert förlust. Ännu är det ungefär 125, som restera för ett eller flera år, från hvilka våra tre maningar icke kunnat frammana något slags svar! — Allt om allt är det åtskilligt, som är ägnadt att

göra vårt arbete tungt. Om både pastorer och prenumeranter ville lofva bättring, hvar på sitt område, och blifva därvid, så kanske vi kunde förmås att ännu fortsätta med vårt ringa arbete. Detta är vårt "ultimatum"!

Boknytt.

Från Augustana Book Concern, Rock Island, Ill., Augustana-synodens förlagsexpedition, ha vi haft nöjet mottaga följande litterära alster till anmälan:

Vid Juletid. Vinterblommor samlade för de små af J. M.—n. Nionde boken. Med talrika illustrationer. I smakfullt kartongband 30 cents.

Nytt Bibliotek för barn och ungdom. Nr I. Kort. 20 cents.

Nytt Bibliotek för barn och ungdom. Nr II. Kart. 20 cents.

Kort Julkantat. Komponerad för blandad kör med sopran- och baryton-solo samt orgelackompanjement af F. J. Johnson. Pris 25 cents.

Lätta Körstycken i kyrklig stil. Komponerade af F. J. Johnson. Andra häftet 50 cents.

Söndagsskolans Julbok, innehållande deklamationsstycken och dialoger för söndagsskolfester. 12:te häftet 15 cents.

De tre förstnämnda äro särskildt lämpliga för barn och ungdom och böra vara kärkomna såsom gåfvor åt dem. De äro intressanta, goda och prisbilliga. — Mindre försigkomna körer böra hälsa med glädje på F. J. Johnsons "Lätta Körstycken". — Söndagsskolans jultext skall visa sig vara en god hjälpreda för dem som hafva bestyret med julfesters anordnande.

En hvar kan med förtroende vända sig till vår egen bokhandel vid behof af litteratur. Öfvonnämnda alster erhållas portofritt vid insändande af uppgifvet pris.

Tacoma-distriktets missionsmöte i Vancouver, B. C., den 2—4 okt. 1906.

Detta var tredje gången vårt distrikt samlades till missionsmöte på kung Edwards område. För tre år sedan hade ej någon af våra pastorer ens gjort ett predikobesök i Vancouver, ty det var nämligen den 10 nov. 1903 som dr G. A. Anderson höll den första svenska lutherska gudstjänsten härstädes. Församling organiserades sedermera af honom i december

månad samma år, tomt för kyrka inköptes 1904, kyrka byggdes 1905 och pastorsboställe inköptes. Nu senast har församlingen låtit måla kyrkan och pastorshuset och verkställt andra förbättringar, så att egendomen ser riktigt snygg och trefflig ut. Församlingen har nu här en värdefull egendom på en centralt belägen plats i staden.

Missionsmötet tog sin början tisdagskvällen den 2 okt., då pastor M. L. Larson predikade öfver Matt. 28: 16—20 med ämne: "Gån för den skull ut och gören alla folk till lärjungar."

Sedan hälsade församlingens lärare, pastor C. R. Swanson, distriktets medlemmar välkomna till församlingen och mötet. Ungdomsfest firades onsdags afton. Tal hölls af dr Anderson öfver ämnet: "Ungdomen och den kyrkliga verksamheten" samt af pastor C. E. Frisk öfver ämnet: "Här är jag, och vi äro alla här." Sång och musik utfördes af församlingen, sångkören och enskilda. Kvinnoföreningens fest ägde rum på torsdagseftermiddag, då korta tal hölls af pastorerna Hawkins, Larson, Frisk och Anderson. Den förste talade öfver Luk. 22: 26—27, den andre öfver Jesu ord: "Hvad hon kunde det gjorde hon", den tredje öfver ämnet "Kvinnan" och den fjärde framkallade några minnen från föreningens tidigare dagar. Sång och musik förekommo äfven på detta program och till sist en välsmakande aftonmåltid, arrangerad af föreningens medlemmar i kyrkans "basement." Mötet avslutades torsdagskvällen med firandet af Herrens heliga nattvard, hvarvid skriftetalet hölls af pastor S. D. Hawkins öfver Luk. 22: 14—16 med ämne: "En stilla stund hos Jesus."

Gudstjänsterna och festerna voro väl besökta. Sångkören är värd erkännande för visadt intresse uti höjandet af församlingssången samt för utförandet af körsånger vid mötena. Fru Swanson, som är församlingens organist och körledare, har tydligen lyckats i sin uppgift att väcka kärlek till god kyrkosång. Ja, vårt kära prästfolk har genom Guds nåd utfört ett välsignelserikt arbete i Vancouver sedan de anlände hit för något öfver ett år sedan. Och alla föreningarna inom församlingen arbeta flitigt och troget. Må de icke heller förtrötta uti att göra det goda. Vid detta missionsmöte var Herren oss nära med sin nåd och

skänkte både lärarna och församlingen ny välsignelse, ny uppmuntran och vederkvickelse, nytt mod och kraft att fortsätta arbetet och striden. Mätte många af vårt kära folk i Vancouver taga steget ut och ställa sig helt på Guds sida, sluta sig till församlingen och kämpa Herrens strider. Jesus säger: Hvilken som blyges vid mig och mina ord, vid honom skall ock Människosonen blygas, när han kommer i sin Faders härlighet med de heliga änglarna. Blygs ej för Herren Jesus. Säg fritt: Jag älskar honom, som gaf sitt lif för mig.

Vid distriktets affärsmöte beslutades att nästa möte skall hållas i Olympia, Rochester och South Bend samt att pastor loci får på sitt ansvar att arrangera programmet. Vidare ombads pastor M. L. Larson att snarast möjligt söka anordna söndagskolverksamhet därstädes. Pastorererna G. A. Anderson och C. R. Swanson gäfvos uppdrag att på sätt som ske kan uppehålla verksamheten i Bellingham-pastoratet under vakansen. Alldenstund telegram under mötet ingått, att dr A. W. Williamson afidit i Portland, gaf distriktet sin ordförande och sekreterare fullmakt att till dr Williamsons släktingar afsända kondolens-telegram. Pastor C. E. Frisk och prof. Hedberg valdes såsom kommitté att utarbete förslag till sångprogram för en fest, som kommer att af de olika sångföreningarna inom distriktet hållas i Tacoma i början af december månad, möjligen i sammanhang med distriktets missionsmöte därstädes. Fråga väcktes äfven om anordnandet af en föreläsningsserie för ungdomsföreningarna inom distriktet, och pastorererna C. R. Swanson och G. A. Anderson valdes till arrangeringskommitté för denna "Lecture Course."

S. D. H.

Pastoralaförrättningar:

DÖPTA.

Af pastor J. Jespersion.

- den 23 sept.: Carl Victor, son till mr och mrs John Northen;
- den 29 sept.: Hans Elmer, son till mr och mrs Nels Johnson;
- den 30 sept.: Theodore Emil, son till mr och mrs Emil Raide;
- den 5 okt.: Walter William, son till mr och mrs Swan Lundgren;
- den 14 okt.: Leo Henry, son till mr och mrs Ole Hanson;

samma dag: Carl Henry, son till mr och mrs Charles Anderson;

den 21 okt.: Alrig Wilver, son till mr och mrs Mikke Kusisto;

den 24 okt.: Eldrid Francis, son till mr och mrs Erskine.

Af pastor B. F. Bengtson:

den 7 okt.: Edith Sofia, dotter till mr och mrs Matts Johnson, Parkersburg, Ore.;

den 14 okt.: Agnes Maria Elisabeth och Esther Birgitta Margareta, tvillingdöttrar till mr och mrs Matts Neime, W. Marshfield;

den 28 okt.: Aina Sofia, dotter till mr och mrs Charley Alekson, Beaver Hill, Ore.

Af pastor Rubert Swanson:

den 13 sept.: Harald Wilfrid, son till mr och mrs Fredrick C. Thulin, Lund, B. C.;

den 17 sept.: Harry, son till mr och mrs M. Jackson, Vancouver, B. C.;

den 23 sept.: Herald Wilfrid, son till mr och mrs Fredrick Thulin, Lund, B. C.;

den 6 oktober: Elin Viola, dotter till mr och mrs Ludvig Anderson, Vancouver, B. C.

den 27 okt.: Rudolf Wilhelm och Ragnar Alexander, tvillingsooner till mr och mrs Emil Lindquist, Burnaby, B. C.;

samma dag: Eleonora, dotter till mr och mrs Roland Berg, Westminster, B. C.;

Af pastor Martin L. Larson:

den 18 aug.: Ruben Theodor, son till mr och mrs August Weinhardt, Green Lake, Seattle;

den 26 aug.: Alden Waldemar, son till mr och mrs Otto Alfred Johnson, Seattle (medlemmar);

den 26 sept.: Charles Filip, son till mr och mrs Albert Pearson, Seattle;

den 9 sept.: Lilly Katrina, dotter till mr och mrs Victor Lundquist, Riverton, Wash.;

den 9 sept.: Carrol Lavern, son till mr och mrs Robert F. Peterson, Coalcreek, Wash.;

den 16 sept.: Carl Gustaf George, son till mr och mrs Peter Hansen, Seattle;

den 18 sept.: Carl Wilhelm, son till mr och mrs Magnus Peterson, Kent (medlemmar där);

den 18 sept.: Pearl Lycill, dotter till mr och mrs Edgar Pruden, Kent, Wash.;

den 23 sept.: Ernst Arthur Wilhelm, son till mr och mrs Adolf Holt, Seattle.

den 7 okt.: Johan Albert, son till mr och mrs John A. Benson, Seattle (medlemmar);

samma dag: Gertrude Cecilia, dotter till mr och mrs Axel Jacobson, Seattle;

den 10 okt.: Edna Ida Martina, dotter till mr och mrs Olof Johnson, Seattle;

den 28 okt.: John Arthur, son till mr och mrs Mikko Ivar Muoto, Seattle;

samma dag: Alice Leonora, dotter till mr och mrs Axel Russel, Bremerton, Wash.

Af pastor N. J. W. Nelson:

den 9 nov.: Hilda Theresia, dotter till mr och mrs Johan A. Olson, Moscow.

Af pastor B. S. Nyström.

I Valby, Gooseberry, Ore., den 16 sept.: Eleonor Augusta, född i Morgan Ore., den 7 augusti 1906, dotter till Emil J. Swanson och Mary L. Swanson;

I Elim, Hockinson, Wash., den 23 sept.: Ester Emelia, född den 11 aug. 1906, dotter till C. A. Carlson och Anna L. Carlson.

VIGDA.

Af pastor J. Jespersion:

den 20 sept.: Matts Henrik Henrikson och Selma Johnson, båda från Burke, Idaho;

den 26 sept.: Axel Johanson och Hilma Katarina Grahn, båda från Bonners Ferry, Idaho;

den 1 okt.: Otto Grant Rhimer från Colfax, Wash., och Sofia Henrikson från Spokane, Wash.

den 13 okt.: Albert Mannine och Hilma Jackson;

den 14 okt.: Lars Victor Salin och Sanney Laine;

den 20 okt.: Frank Lund och Minnie Bergman;

den 27 okt.: John A. Andersson och Albertina Swanson.

Af pastor B. F. Bengtson:

den 20 okt.: Peter J. C. Scott och Augusta C. Berg.

Af pastor Rubert Swanson:

den 11 augusti: Anders Bergquist och Ida Benson, båda från Vancouver, B. C.;

den 16 augusti: Oscar A. Sundquist och Nellie G. Johnson, båda från Seattle, Wash.;

den 3 september: Charles Kemp och Elin Helg, båda från Vancouver, B. C.;

den 11 september: Johan A. Malin från Britannia Mine, B. C., och Elizabeth Johnson från New York, N. Y.;

den 26 september: Carl Johnson och Maria Peterson, båda från Vancouver, B. C.

den 20 okt.: Carl Johnson och Louise Anderson, båda från Vancouver, B. C.;

den 24 okt.: Lewis Erickson och Beda Olson, båda från Black River, Wash.,

Af pastor Alfred Nelson:

den 2 okt.: Andreas Olson Jerstad och Kjersti Olson Bakke, båda från Tacoma;

den 3 okt.: Gust. Nyman och Anna Wahlberg, båda från Seattle. (Dessa två vigslar förrättades medan pastor Larson var i Vancouver på missionsmöte.)

Af pastor Martin L. Larson:

den 18 aug.: Matts H. Wickman och Maria Lillquist, båda från Seattle;

den 15 sept.: John Nelson från New Castle, Wash., och Lydia Hemström från Seattle;

den 15 sept.: Nils Arvid Högberg och Emilia Regina Svenson, båda från Seattle;

den 22 sept.: John E. Juth och Hanna Jacobson, båda från Seattle;

den 26 sept.: J. O. Lindahl från Tacoma och Hilda Anderson från Seattle;

den 27 sept.: Olof M. Johnson och Amanda M. Johnson, båda från Seattle.

den 10 okt.: Kristian Olsen Duaas och Gertie Albertina Peterson, båda från Tacoma;

den 20 okt.: Manuel Karlson och Lina Karlson, båda från Franklin, Wash.;

den 31 okt.: James Clement Wilcox och Margaret Alice Nygard, båda från Seattle.

Af pastor G. A. Anderson:

den 31 okt. I Mt. Vernon: Albert Olson och Erika Swanson.

JORDEFÄSTADE.

Af pastor Rubert Swanson:

den 10 okt.: Harry Jackson, Vancouver, 6 mån.;

den 12 okt.: Charley Anderson, Vancouver, 33 år;

den 24 okt.: Anna Josefina Carlsson, Vancouver, 35 år.

Af pastor Martin L. Larson:

den 24 aug.: Peter Dickson, Seattle, 38 år.

den 9 okt.: Minnie Mattson, Seattle, 28 dagar.;

den 24 okt.: Carl Rudolf Freeland, Seattle, 1 år, 4 mån. och 26 dagar.

Af pastor N. J. W. Nelson:
den 9 nov.: Hjalmar Johnson, Moscow, 20 år.

Af pastor B. S. Nyström:

I Saron, Powell Vally den 1 okt.:
mr C. P. Erikson, död den 30 sept.

Kyrkliga nyheter.

Pastor Chr. Svenson i Mediapolis, Iowa, är kallad till Bellinghampastoratet.

* * *

Församlingarna Saron i Powell Valley, Ore., och Elim i Hockinson, Wash., skänkte sin pastor penningar och vänliga ord med anledning af hans 49:de födelsedag.

* * *

Seattle. Vår snälla ungdomsförening fattade nyligen ett beslut att arbeta för insättande af en piporgel i vår kyrka. Detta blir ett stort arbete, men ungdomen kan göra storverk. Herren lede äfven detta företag efter sin vilja.

Den 2 dennes firades reformationsfest i vår kyrka under ungdomsföreningens auspici. Ett utmärkt af musik, sång, deklamationer och tal bestående program utfördes. Reformationstalet hölls af pastor C. E. Erisk, som till text för detsamma valt I Kor. 13: 6. Öfriga uppträdande voro: mrs Israel Nelson, piano-solo; miss Florence Taylor, deklamation; miss Helen Renard, vokal-solo; prof. J. Bierman och en af prof. O. Mattsons lärjungar, violin-duett; mr Edvard Blomberg, deklamation. Denna fest var i allo lyckad. De uppträdande utförde sina uppgifter väl. Närmare 300 personer voro närvarande och ungdomsföreningen fick en ansenlig tillökning till sin piporgelfond.

* * *

Vår välkände pastor Alfred Nelson har varit hos oss en veckas tid. Han predikade i vår kyrka söndagen den 30 september både på förmiddagen och aftonen och torsdagen den 4 oktober. Han framställde ett fulltonigt evangelium om frälsningen i Kristus Jesus. O, hvilken stor förmån vi äga i vår synod att få höra ett helt Guds ord rent och klart förkunnadt. Det är godt att få lita på Herren och hans ord för framgången af vår verksamhet och slippa gripa till nya och "moderna" medel.

Herren välsigne vårt samfund.

* * *

Sedan redovisningen i septembernumret 1905 af Columbia har följande

de inkommit för resepredikantkassan, hvilket härmed tacksamt erkännes och kvitteras:

S. M. Berg, Tacoma.....	\$5.00
C. J. Johnson, La Conner.....	5.00
Onämnd, Clearbrook.....	.50
Ungdomsföreningen, Seattle ...	75.00
John Blomberg ".....	2.00
Alrik Fredrikson ".....	2.00
J. A. Anderson ".....	1.00
Martin L. Larson ".....	10.00

Summa \$100.50

Förut redovisadt.....\$754.67

Summa till den 1 nov. 1906 \$855.17

Skulle någon vara glömd i redovisningarna, så beder jag att man må underrätta mig därom.

Några få hafva ännu icke infriat sina löften till denna kassa, och det vore därför önskvärdt att medlen snarast möjligt inkomme. Dels emedan kassan så väl behöfver dem, och dels emedan det vore godt, om allt komme in, så att vi finge afsluta räkningar öfver denna insamling till nästa konferensmöte, beder jag innerligt att alla må infria dessa sina löften snarast möjligt.

Eder i Herren

MARTIN L. LARSON.

* * *

La Conner. Bethsaida-församlingen firade pastorns födelsedag den 21 och reformationsfest den 31 okt. Båda festerna voro lyckade. Pastorn känner sig mycket tacksam för församlingens fortsatta förtroende, välvilja och tillgifvenhet.

Vid reformationsfesten höll pastor C. E. Frisk från Tacoma ett tal på svenska och ett på engelska språket. Församlingen är tacksam för båda.

Att pastor Frisk och fru dröjde dag i herdetjället glädde högeligen dess invånare. Välkomna åter!

* * *

Från Tacoma. Liemannen har varit i verksamhet bland vår stads svenska befolkning. Den ena kärften efter den andra har med höstens inträde inbergats. När träden falla sina löf, slutar den utslitne lungspatienten stilla sina dagar. Och utaf dessa, som under den förfutna månaden inhöstats, hafva åtminstone trenne, vid hvilkas begrafning jag fått tjäna, kunnat aflägga den sköna bekännelsen, som förtager dödsfruktan och skänker desörjande det hoppet om de hänsöfna, hvilket tröstar i bedröfvelsen och stärker i tron, nämligen: Jag tror mina synders förlåtelse och får saligt gå hem för Jesu skull. Hvem kan väl annat

än utbrista, sedan dödens udd brutits och synden förlåtits: Gud vare tack, som gifver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus.

Dorkas-föreningens fest den 17 oktober, församlingens stiftelsedag, var af säregen karaktär, men icke var den därför anstötlig, utan treftig och njutningsrik. Det var en sjutalens fest. Sju cents inträde, sju nummer på programmet och sju cents för undfägnaden. Föreningen och församlingen med henne hoppas få fira piporgelinvigning nästkommande 17:de oktober vid församlingens 25 årsfest.

Ännu en Rock Island-bo har gästtat vår stad och församling, nämligen pastor Alfred Nelson, vår synods bokhandels och tidningars representant. Han gjorde oss ock den glädjen att tvänne gånger predika i kyrkan och en gång i South Tacoma för kyrkoföreningen där. Han fick ock tillfälle att skaffa flera nya prenumeranter för vår synods tidningar och förnya personlig bekantskap med mångåriga prenumeranter. Det var uppmuntrande att få ett besök af honom.

Lydia-föreningen har upptagit sitt arbete igen och det är ett nöje att se, hvilken lust de hafva att vara med i församlingsarbetet och att få lära sig konstnärligt handarbete i sömnad eller brodering. Tiden synes dem allt för kort. Det gläder ock förståndarinnan att de små flickorna visa sådan läraktighet, som de gifva bevis på.

Tabita-föreningen möter regelbundet hvarannan fredagsafton i hemmen, till hvilka hon inbjudes och där angenäma stunder tillbringas. Hon bereder sig på att hafva stor syauktion lördagsaftonen den 24 dennes.

Ungdomsföreningen går stadigt framåt. Hon firade reformationsfest vid sishållna möte, hvilken dock icke var så väl besökt som den förtjänt att vara, men det berodde på den korta förberedelse-tiden för den samma och att man icke kunna kungöra den såsom man bort. Men församlingens Gustaf II Adolfs fest förliden söndagsafton var väl besökt. Pastor G. A. Anderson hade på pastor Frisks inbjudning infunnit sig för att hålla festtalet. Pastor Andersons ämne var: Bevara ditt hjärta, ty därutaf går lifvet. Det var icke ett historiskt skildrande tal, utan hällre en betraktelse öfver Gu-

staf II Adolfs lifsverksamhet, hvarur hämtades allvarliga och praktiska lärdomar. Ett praktiskt och lärorikt tal.

Sångkören håller på att inöfva sånger för den tillämnade sängarfesten i början af december månad i sammanhang med missionsmötets hållande i Tacoma samt för de stundande högtidsdagarna vid julen.

Meningen med sängarfesten är att bilda ett sängarförbund utaf Tacomadistrikts sängkörer till gemensam uppmuntran uti den sköna konsten.

* * *

Dr. A. W. Williams begrafning.
Om den vänsälle doktors fränfalle har förut nämnts i denna tidning. Gudstjänsten vid hans jordafärd firades i den svenska lutherska Immanuelskyrkan i Portland den 5 okt. I den samma deltog pastorerna Rydquist, Renhard, Nyström, Leas och Nervig. Pastor Leas läste orden om död och uppståndelse i 1 Kor. 15' och förrättade bön. Miss Hilda Carlson sjöng "Face to Face." Pastor Rydquist höll enligt den aflidnes i lifstiden uttryckta önskan likpredikan, hvilken i sammandrag återgifves anorstädes. Pastor Nyström erinrade om några minnen ur den hädangångnes lif och pastor Renhard föredrog en utförlig lefnadsteckning samt uppläste ingångna sorgetelegram. Passande blomstertributer förekommo ock. Enkel var begrafningen och blomstergården, men det var i öfverensstämmelse med den aflidnes uttryckta vilja och med hans enkla lefnadssätt. Jordfästningen skedde i grafgården vid Gresham, Oregon. Och nu hvilat hans stoft här ute i västern, i en liten landtlig grafgård vid sidan af en älskad och mycket afhållen syster. Fastän han hvilat där så undan gömdt, icke skola vi såsom ett folk glömma hans graf? Hans minne kunna vi icke glömma. Borde vi icke resa en enkel grafsten eller minnesvård öfver hans graf? Om alla hans forna elever ville på detta sätt vörda hans minne och bidraga med en liten skärf hvar, så kunde ett sådant mål snart förverkligas. Jag föreslår för Columbias och Augustanas läsekrets att pastor B. S. Nyström börjar en subskription i detta syfte, emedan han är pastor loci i nejden, där doktor Williams stoft hvilat. R.

* * *

Gresham, Ore. Mr C. P. Erikson,

medlem af kyrkorådet i Saron-församlingen vid Gresham, Ore., afled i sitt hem stilla och fridfullt den 30 sept. Han var en af församlingens första medlemmar och grundläggare. Han har ock under hela tiden varit en pelare och ett troget stöd. Han har satt ett godt exempel genom sin stilla och fridfulla umgängelse. Med glädje somnade han från denna jordens strider, viss om ett saligt uppvaknande i den evige Faderns fridsboningar. Han efterlämnar en trogen maka, en dotter och tvenne söner.

Hans stoft nedlades på kyrkogården vid Gresham, Ore. Hela församlingen stod sörjande vid hans graf.

Frid öfver den trogne samfundsmannens minne!

* * *

Sorgeresolutioner

med anledning af mr C. P. Eriksons död.

Vi, undertecknade medlemmar af kyrkostyrelsen inom Saron-församlingen vid Gresham, Ore., vilja härmed uttrycka våra känslor med anledning af mr C. P. Eriksons död:

1. Vi tacka Gud, som låtit denna församling få behålla denne man och åtnjuta hans trogna tjänst såsom diakon under dess grundläggningstid, och att han låtit honom i stilla frid och glädje aflida i sitt hem viss om det eviga lifvet för Lammets blods skull.

2. Vi minnas hans trogna och goda exempel inom församlingen och bedja Gud helga detta minne till mångas efterföljd.

3. Vi bedja Gud skänka sin hugsvalelse till änkan och de efterlämnade barnen samt glädja dem i hoppet om ett saligt återseende i en bättre värld efter jordelivets strider.

B. S. NYSTRÖM.

C. A. LINDGREN.

P. N. ALMQVIST.

P. A. JOHNSON.

J. A. STAFANSON.

* * *

I Spokane och Cocur d'Alene hölls högtid den 31 okt. och de två första dagarna af nov. Pastorerna A. P. G. Anderson från Missoula, Mont., J. Jespersion, stud. Oscar Liden och skrivaren voro närvarande. Den första kvällen firades reformationsfest i Spokane med tvänne tal, ett på svenska och ett på engelska. Kårsång presterades ock följande kvälj voro vi i Cocur d'Alene, där ock tvänne tal höllos, båda på svenska.

Detta var vårt första besök i den stad, där Columbia-konferensen beslutat förlägga sitt läroverk. Den skänkta skolplanen togs i skärskådande och befanns vara både ändamålsenlig och välbelägen. Den sista möteskvällen voro vi i Spokana igen, där ungdomsfest ägde rum. Äfven nu förekom ett tal på svenska och ett på engelska jämte deklamation af stud. Liden. Likaledes presterades kör-, duett- och solosång. Solo-sångaren var ingen mindre än Columbia-konferensens liberale mecenat, herr John F. Firch. Det är nämligen han, som skänker ett hundratusen dollars till vårt blifvande läroverk. Vi tacka hjärtligt för trefliga stunder med bröderna och vårt folk i de båda församlingarna.

* * *

Moscow. På aftonen den 12 okt. höll småflickornas förening "Willing Workers" en anspråkslös syauktion i kyrkans undervåning samt serverades kaffe. Nettovinsten af deras tillställning, den första i sitt slag, belöpte sig till \$47.45. Att de små arbeterskorna voro hjärtligt upprymda öfver detta resultat må ingen förtycka dem. De samla medel för en atlartafva för kyrkan.

Den förenade norska församlingen och vår firade reformationsfest i den förstnämndas kyrka på kvällen den 4 dennes.

Kvinnoföreningen håller syauktion i kyrkans undervåning tacksägelsedagens kväll. Hvar och en söke göra den samma så inkomstbringande som möjligt!

Spokane-distriktet kommer sannolikt att hålla missionsmöte i Moscow-pastoratet den 4, 5 och 6 december.

Kvinnoföreningen i Troy kommer att ha syauktion någon gång i dec. Dagen för densamma är ännu ej närmare bestämd.

I Cordelia församlingen hålles gudstjänst kl. 10:30 f. m. den 28 dennes.

* * *

Spokane. De små flickornas förening, The Willing Workers, höll den 12 oktober en födelsedagsfest, som var i alla afseenden väl lyckad. Festen inbragte \$90.00, som skola användas till betalning af nya fönster i kyrkan.

AUGUSTANA and Augustana Journal only \$2.00 per year.

Det eviga lifvets vatten.

Joh. Uppb. 22: 1.

Och han visade mig en flod med lefvande vatten, hvilken, klar som kristall, utgick ifrån Guds och Lammets tron.

Liksom hjorten till sin källa skyndar, spännande hvar lem, så min längtans segel svälla mot min himmel, mot mitt hem, till det land, där sol ej släckes, till den brunn, där hjälpen räckes, hvarest själaherden själf för sin hjord till lifvets älf.

Vägar du i min själ, väl drömma att mot sommardalar hän du ser nådens vatten strömma, där de susa lifsens trån, ser dess flod kristallklart blänka, andar i dess våg sig sänka, hur från Lammets stol det går som ett band kring Edens vår.

Hvad min själ af himlens under med sin aning genomlög, hvad i saligt sköna stunder dreppvis blott mitt hjärta sög, där i all sin fullhet tjusar, oförgängligt kring mig brusar, saligheter våg på våg fylla där min själ, min häg.

Allt hvad förr af plågan, nöden här min själ i sorg försänkt blir af dessa vattens flöden öfersvämmadt och fördränkt; vederkvickelse hvar längtan, tillfredsställelse hvar trängtan, salig glömska allt, som här tårar pressat, finner där.

Själ, hvad glans skall dig ej hölja, se'n du badat dig däri, fått de trötta leder skölja och från stoftet blifvit fri, se'n i himlaocceanu hvit du blifvit såsom svanen, och det gamla evigt flytt, och din Gud gjort allting nytt!

Hur skall icke blicken stråla, himmelskt klar, gudomligt glad, när i ögats bryn ses pråla pärlor från det helga bad, där Siloas vatten rinna, till att andra världar sinna, till att skåda Gud i skyn, skärpande en dödlig syn!

Trötta, sorguppfyllda hjärta, nu försänkt i skuld och nöd, tänk, när med din sista smärta ock din sista synd är död, när din brist du öfvergifver, som Guds ängel fläckfritt blifver och ur nådens haf får gå att inför din Herre stå.

Jag som Naman två mig ämnar sjufaldt i dess bölja sval, tills min beta glöd mig lämnar, tills de stillas mina kval, tills min själ, ej mer förkrossad, glädt står upp, från bojan lossad, änglaskön och änglagod, ur Jordanens reningsflod.

Som en örn ur badet hastar, skakar vingarna med fröjd och demanter kring sig kastar, stigande mot solens höjd, så, min själ, till nya höjder, sköna segrar, rena fröjder i en annan, högre värld du konungsligt styr din färd!

Gud, min Gud, jag törstar, trängtar efter evighetens frid, led mig dit min anda längtar, lifvets Herre, från all strid! Trött jag är på sorgens möda, trött på jordens fröjd, den snöda: Gud, min själ blott söker dig! O, när vill du kalla mig?

KARL GEROK.

På tacksägelsedagen.

Bland hvardagslifvets erfarenheter är det intet som i högre grad kräver vår uppmärksamhet än Guds dagliga välgärningar.

Blott de, som äro i Guds förbund, kunna rätt uppskatta ens de timliga gåfvorna. Är det ej sant att största delen af dem, som lefva af Guds nådegåfvor, ej hafva den ringaste känsla af hans godhet? Hur mången har ej åtnjutit hans välgärningar i trettio, fyratio, femtio år eller mera, utan att någonsin hafva upplyftat sitt öga öfver den jord, han trampar, utan att en enda gång hafva tackat det nådefulla väsende, som så uppehållit hans lif!

Från ett fröjdefullt hjärta uppväller lof och pris, som ur en lefvande källa; äfven de vanligaste nådebevis framkalla tacksamhetssånger.

Hvart vi än skåda, — omkring oss, under oss öfver oss, — möter vår blick den underbara rikedom af Guds gifvildhet i skapelsen. Vi hafva himmelens härliga ljus; sol, måne och stjärnor sprida alla sitt sken för vår skull. Som ett bevis på vår faders godhet emot de ovärdige, säger ju Herren: "Han låter sin sol uppgå öfver onda och goda." Har du någonsin tackat Gud för att du fått njuta af de klara strålarna från den stora ljuskropp, som upplyser hela jorden?

Och huru väl har icke Gud sört för människans alla behof. Vi hafva på bestämd tid återkommande, fruktbarande årstider, då dyrbara skördar, tillräckliga för jordens vinnande människomassor, inhöstas och nya förråd af gräs och örter inbärgas åt boskapen. Jordens inandöme är för vår skull riktadt med dolda skatter; ännu oupptagna stenkolslager kunna förse århundraden

med bränsle; grufvor med guld, silfver och andra metaller upptagas oupphörligt — allt förråd, som Gud i sin barmhärtighet beredt åt de hvarandra aflösande människoåldrarna. Och hafvets djup är likaledes för vår skull uppfyllt med lifvande varelser. I dessa för hela världen gemensamma välsignelser hafva vi en outtömlig anledning till lof och tacksägelse.

Betänk, hvilka välsignelser som särskildt kommit vårt land till del. Hvilket land har väl under senare tider blifvit mera rikt välsignadt och mera nådigt bevaradt, än vårt eget?

Hvar och en har rättighet att dyrka Gud enligt sitt samvete. Olika åsikter respekteras och ingen får antastas för deras skull.

Betänk de välgärningar vi åtnjuta inom våra familjer, våra hem. Betänk, huru den Allsmäktiges vinge beständigt är utbredd öfver din boning.

Tänk på de välsignelser, som kommit oss personligen till del. Tänk efter, om du ej, då du kastar en återblick på ditt förflutna lif, kan visa på några särskilda orsaker till tacksamhet. Du har kanske färdats många mil utan att någon olyckshändelse träffat dig. Eller kanske du minnes någon underbar räddning, då det ej var mer än ett steg mellan dig och döden. Kanske har du länge fått njuta hälsans gåfva, under det att så många människor på sjukhusen och i sina hem kastat sig af och an på plågans bädd. Eller kanske du blifvit från grafvens brädd återförd till lifvet. Eller har du kanske blifvit räddad från någon öfverhängande fara eller nöd. Eller ock har du fått någon önskan, som ditt hjärta länge hyst, uppfyllt.

Men hvad vore alla de timliga välsignelser, vi undfått, om de blott jämnade vår väg till en hopplös graf? Kunde väl någon förständig människas hjärta fröjdas åt någon jordisk gåfva, om det ej funnes någon frälsare, något löfte om evigt lif, någon visshet om ett arf däröfvan? Här uppenbarar sig vår Guds öfverflödande kärlek.

Lofvad vare Gud för hans ousägliga gåfva:

En bibel, som nästan på hvarje sida är öfversållad af löften;

en fader, som sändt sin älsklige son till vår frälsning;

en frälsare, som en gång gaf sitt lif för oss;

en hugsvalare, som tager sin boning i hvarje botfärdigt hjärta;

en himmel, som är öppen för alla, hvilka vilja ingå genom dörren;

en nådastol, där den svagaste och eändigaste kan finna förlåtelse och hjälp.

“Evinneverligt tack ske dig för strålen af ditt ljus, som lyser upp vår mörka stig, vår väg i jordens grus.”

Hvad läser bibeln om dopes betydelse?

Det finnes en del människor, hvilka gjort det till sin uppgift att gå omkring bland folk för att blott tala om dopet. Till en början äro de kanske något försiktiga. De uppsöka i synnerhet väckta själar och nyxristna och hos dessa söka de endast uppväcka tvifvel om barndopets riktighet. Men hafva de lyckats därmed, blifva de redan djärfvare. De göra då vissa bestämda påståenden om begjutning och nedsänkning, och när någons samvete blir oroligt öfver dessa saker, då förklaras det öppet, att, om sådana bekymrade själar skola få frid, måste de “taga dopet”, d. v. s. låta sig nedsänkas, om döpas. På det du ej må låta dig bedragas, öfverväg noga det följande:

1. *Det finns ingen bestämd befallning i Guds ord om dopåldern.*

Ingenstädes säger skriften, att man *måste* vara så eller så gammal för att kunna döpas. Ej ett enda Guds ord förbjuder barndopet. Men Jesu befallning om dopet gäller tvärtom “*alla folk*”, Matt. 28: 19, d. v. s. människor i alla tider och af *alla åldrar*, de, som äro en dag, lika väl som de, som äro hundra år.

2. *Det finnes ingen befallning i Guds ord om dopsättet.*

Uttryckligt säges det, att dopet består af “*vatten och ande*”, Joh. 3: 5, Apg. 10: 47, och att det måste ske “till Faderns och sonens och den Helige Andes namn.”

Men ingenstädes i Guds ord gifves någon befallning om *huru mycket vatten* det skall vara eller att dopsättet *måste* vara nedsänkning. Allt detta hör till skalet och formen, och därom gifver nya testamentet inga bestämda föreskrifter, Matt. 28: 18—20, Apg. 40, 41.

3. *Dopets innehåll, dess värde och betydelse är enligt Guds ord hufvudsaken.*

Märk väl, hvilka sjufaldt väldiga vittnesbörd bibeln aflagger därom:

1) genom dopet *inlages* människan i “*Guds rike*”, Joh. 3: 5, Kol. 1: 13;

2) genom dopet blir man “*född på nytt*”, Joh. 3: 3, Tit. 3: 5;

3) därigenom *göras vi till Jesu lärjungar*”, Matt. 28: 19;

4) genom dopet *få vi syndernas förlåtelse*”, Apg. 2: 38, 22: 16;

5) genom dopet säger bibeln, att vi “*inklädas Kristus*”, Gal. 3: 27;

6) genom dopet *införlivas vi i Kristi lidandes delaktighet och hans uppståndelses kraft*, Rom. 6: 3—5, Joh. 15: 5;

7) genom dopet blifva vi *frälsta och saliga*, 1 Petr. 3: 21, 2 Petr. 3: 5, 6, Mark. 16: 16.

Sådana härliga vittnesbörd afgifver bibeln om dopets värde och betydelse, och ve den, som vågar försöka att krängla bort Guds ord, Upp. 22: 18, 19. E. F.

Församlingsmedlemmar, sådana de icke borde vara.

1. Somliga medlemmar mena och klaga öfver att det icke finnes något godt i församlingen. Misströstan har gripit dem.

De se allting i svart och tro, att hela verksamheten snart går om styr. De se bara synder, och ingen nåd öfverflödar.

2. För andra är ingenting till lags. De göra ingenting, men klandra allting hvad andra göra.

3. Ett tredje slag frågar icke efter huru det går. De äro likgiltiga för allt. Går församlingen framåt eller har hon någon glädje, så rör det ej dessa; och går hon tillbaka eller har sorg, så fråga de lika litet därefter eller ock önska de att det må gå illa. De kunna ej förmås att göra något, ej ens för betalning, utom det att de af alla krafter hålla igen, då andra vilja framåt. Om de bara få tillfälle, så brumma de bara, på det att det må blifva så tungt som möjligt för dem, som satt skuldran till lasset och söka få det fram. De bromsa med den dödstråkiga likgiltigheten.

4. En fjärde klass vill nog vara med, åtminstone för att få pris af människor, men de vilja vara med litet öfver allt. Hjärtat är deladt mellan Gud och världen. De vilja vara gudfruktiga, men ej för mycket, så att de skulle behöfva försaka något af världsväsendet. Denna klass söker alltid att noga dölja ondskan med skenet till gudaktighet.

5. En femte klass öfvar det onda mera uppenbart. De gå inte i skumrasket och gå inte bakvägen in i krogen. De säga sig ej vilja smyga med något och krusa för ingen. Men då en församlingsmedlem träder in i denna klass, så är det åtminstone uppenbart, att han håller på att mogna, ej för himmelen, utan för helvetet, och om det är möjligt att öfva tukt, och förmaning och bestraffning ej hjälper, måste dessa uteslutas ur församlingens gemenskap. V. K.

En dag vid Lützen.

Det var en vacker morgon i augusti 1897 vi afreste från universitetsstaden Leipzig, och efter femton minuter befunno vi oss vid den lilla stationen Markranstaedt. Här stego vi i en omnibus, som förde oss inom en timma till den fyra mil aflägsna lilla staden Lützen. Bredvid den stora landsvägen står ett monument, som erinrar om den plats, där den fromme svenske hjältekonungen Gustaf Adolf föll i strid för evangelium.

Första ursprunget till detta monument är en väldig rullsten, på hvilken finnes inristadt "G. A. 1632."

"Det berättas, att en lifknekt Jakob Erikson, som blifvit sårad vid konungens sida, företagit sig att med tillhjälp af tretton bönder från nejden vältra denna sten till det ställe, där konungen fallit. Under suckan och tårar hafva de endast förmått föra den till det ställe, där den nu ligger, men rätta platsen, där konungen dött, skall vara fyrtio steg därifrån på en åkerren, hvarest förden ett akacieträd stått." Stenen har alltså burit namnet Schwedenstein (svensksten). Den 6 november 1837 uppfördes det nuvarande järnmonumentet, som är omkring femton fot i fyrkant och tretiofem fot högt.

På sidan, som vettar åt vägen läsa vi inskriptionen: "Hier fiel Gustav Adolph am 6:ten November 1632." På högra sidan: "Er führte des Herren Kriege" (Han kämpade Herrrens strider). På baksidan: "Gott hat uns nicht gegeben den Geist der Furcht, sondern der Kraft und der Liebe und der Tucht" (Gud har icke gifvit oss försagdhetens ande, utan kraftens och kärlekens och tuktens). På fjärde sidan: "Unser

Glaube ist der Sieg, der die Welt ueberwunden hat" (Detta är den seger, som öfvervunnit världen, vår tro).

Detta monument förer i dag vår tanke tillbaka 274 år, då Gustaf Adolfs och Wallensteins härar lågo insvepta i dimmor gent emot hvarandra. "Gud är mitt harnesk", hade konungen yttrat. Och som vanligt före alla slag gjorde han och hans här äfven nu Gud till sitt harnesk genom att i bönen anförtro sig åt honom. "Vår Gud är oss en väldig borg" ljöd fulltonigt öfver fälten. Äfven sjöngs den af Gustaf Adolf själf författade psalmen: "Förfäras ej, du lilla hop, fast fiendernas larm och rop från alla sidor skalla."

Uppmuntrad af dessa trosfriska sänger samt ett tal af konungen, togade den svenska hären hurtigt mot fienden. Men knappt var ett anfall gjordt och tillbakakastadt förrän budskapet kom, att konungen fallit.

Framåt till seger eller död var den allt öfvervägande känslan i den svenska hären. Ja, desse tappra svenske män kämpade så, att när solen gick ned stodo de ensamma såsom segerherrar på slagfältet.

D. A. L.

Det är vårt hopp.

En strålande ung flicka vid 15 års ålder blef helt hastigt nedlagd på sjuksängen, helt och hållet förlamad i den ena sidan och nästan blind. Hon fick då höra husläkaren säga till hennes föräldrar, när de stodo där bredvid hennes säng:

"Hon har sett sina bästa dagar, stackars barn!"

"Nej, doktorn", utropade hon, "mina bästa dagar skola komma, när jag skall se konungen i hans härlighet."

Detta är vårt hopp. Vi skola icke hemfalla åt tillintetgörelsen. Kristus har uppstått från de döda och därigenom gifvit oss en underpant på vår egen uppståndelse. Uppståndelsehoppet är det säkraste motgift mot dödsfruktan. Ingenting annat kan ersätta det. Rikedomar, snille, världsliga nöjen och njutningar — intet kan skänka oss tröst i dödens stund. "Alla mina skatter för ett ögonblick af tid", ropade drottning Elisabet, när hon dog. — "Jag har under mitt lefaadslopp dragit försorg om allting utom för döden, och nu, ack, nu skall jag dö oförberedd",

voro kardinal Borgias sista ord. Jämför härmed de sista orden af en forntida troende: "Jag är trött. Jag skall gå att sofva. God natt!" Han hade det vissa hoppet att få vakna i ett bättre land.

Jesus feberstillaren.

Han rörde vid hennes hand, och febern öfvergaf henne, och hon stod upp och tjänade dem. Matt. 8: 15.

Kampen för tillvaron har försatt mänskligheten i ett slags febertillstånd. Icke blott i öfverflyttad, men i bokstaflig mening har blodet blifvit febersjukt hos millioner människor, som jagade af guldörsten, utmattas af ansträngningar både kroppsligen och andligen.

I feberstånd förväxlar man sken och verklighet, förlorar förmågan att besinna och beräkna och blir en de regellösa inbillningarnas slaf. Och mäne det icke kan med fog sägas om nutidens människor, allra mest i de civiliserade länderna, att de förväxlat sken och verklighet? Det är nu, som i alla tider lyckoproblemet, som skall lösas. Och endast en väg till lösning ser man, den, där penningen vinkar. Med den förvärfvar man hela världen — och något mer hvarken vill eller öskar man önska.

Ofta dock ligga längs kanterna af lifvets allfarsväg tusen sinom tusen, som fångat guld, men så långt ifrån därmed fångat lyckan, att de i stället fått ännu mera feberbrännande pulsar.

De illustrera på ett bedröfligt sätt den ofta upprepade nutidsatsen, att lifvet styres af ekonomiska lagar, men vittna på samma gång om den sanningen, att dessa lagar äro tyranniska herrar, i befrielse från hvilkas allena-välde den sökta lyckan ensamt är att finna. Trycket af dessa lagar undgår visserligen ingen under nuvarande världstillstånd, men att helt och frivilligt underkasta sig dem borde ingen göra, som icke älskar trälens märke.

Dock — hvem mäktar befria sig! Sucka vi icke alla, vare sig vi vilja det eller icke, som offer för tidens gängse febersjukdomar? Hvem kan och vill hjälpa oss? Den store läkaren som ännu lefver och verkar i tiden, fast han så litet uppmärksammas och efterfrågas. O, hvad behöfver väl den febersjuka mänskligheten om icke just en vidröring af hans hand! Midt bland all oro och lidande står han som det heliga lugnets, den ewiga hälsans representant, beredd att gå till hvarje sjukläger, stillande och helande.

Men man är rädd för honom, han, som ensamt af allt och alla i världen, icke är att frukta. Man är rädd att han skall pina och plåga, han, som endast har ett syfte, att sönderbryta alla bördors ok, alla skuldrors ris, alla plågandes stafvar. Man är rädd att han skall taga ifrån en något, som man ej kan lefva förutan, han, som ensam kan gifva det enda värdefulla, verkliga

och njutningsrika. Hvilken besynnerlig brist på förtroende till en man, som aldrig bedragit någon, men hållit alla sina löften rikare än någon aning tänkt!

Man borde åtminstone göra ett försök att rådfråga honom i ohälsans dagar. Ett är säkert: vänligare och ömmare läkare skall man icke påträffa, och mera enkla medel än hvad han använder skall man icke hafva erfart.

Han rör vid din febersjuka hand, han talar under vädjan till din erfarenhet om hur lifvets lycka rymt sin kos ju ifrigare du arbetar att komma henne på spåren, och för så dina tankar att besinna, att det måste ligga något galet i sättet för din verksamhet, då den utmynnar i kroppslig och andlig ohälsa. Han skall fortsätta med att förklara för dig, hur denna värld visserligen är vår omsorg värd, men att den icke får uppsluka vårt intresse, att intet blir öfver för den värld, som ligger ofvan denna och som är vår andes rätta hem. Denna är den öfre och högre världen, därför bör den styra den nedre och lägre. Men den högre världens lagar äro icke ekonomiska, de äro sedliga och andliga, och endast i samma mån de få påverka och behärska det jordiska handlandet, blir människolifvet sundt och lyckligt. Det blir då ett väl avvägt förhållande mellan ett för mycket och ett för litet af hvad jag är skyldig att offra i och för att kunna lefva i denna världen, lefva där frisk och glad.

Därtill kommer en annan välsignelse: genom att ställa mig beroende af den högre världens lagar undfar jag lust och kraft att stå upp och tjäna. Det är just förbannelsen af att denna världen lägger sin tryckande hand på mig, att jag tvingas tjäna allenast mig själf, alldeles som den sjuke nödgas sysselsätta sig blott med sig själf. Men då Jesus, feberstillaren, tager hand om mig, befrias jag äfven från den sjukdom, och en lyckovärld öppnar sig för mig, hvarom jag förut ej drömt, där det kännes mig saligare att gifva än att taga, offra än förvärfva, tjäna än blifva betjänad. Detta är lycka, är andlig hälsa, då däremot det utslutande tjänandet af mig själf endast alstrar oro och feberbrand.

Jesus, feberstillare, gör oss andligen friska, lägg din stillande hand på tidens och människornas oroliga bröst, gif oss af ditt heliga lugn, din evighetsfriska ande, att tiden och världen ej slå oss med dödsbringande feber, men evighetens luft blir den, vi andas nu och sedan!

En stor gåfva. Kittil A. Harstad, Arendahl, Minn., har gifvit den Förerade norska kyrkan köpebref på 280 acres land i Norman co., Minn., hvars värde anslås till omkring \$8,000. När ett fördelaktigt pris kan erhållas, skall landet säljas och penningarna delas mellan olika missioner; de "skola användas direkt, icke afsättas som fond".

MOLINE PIANON & ORGLAR

äro till alla delar mera omsorgsfullt byggda än alla andra och hafva således en mera klar och fyllig ton samt vara längre. De säljas nu billigt. Kataloger och prislista erhållas gratis genom att tillskrifva

J. PETERSON & CO., - Moline Ill.

OSCAR LARSON,

Tyger, Kläder, Skor,
Hattar, Herrekiperings-artiklar och
Grocerier.

TROY, - - - - IDAHO.

Madison Lumber Co.

Dealers in all kinds of

Building Material

Coal & Wood. Moscow, Idaho

O. C. CARSON Grocerier

Billigaste och bästa platsen att göra
sina uppköp.

MOSCOW, - - - - IDAHO

COLLINS & ORLAND HARDWARE CO.

General
Hardware

Moscow, Idaho

OLSON & JOHNSON

Möbel- & Järnhandel

Stort lager & Priserna de billigaste

Troy, Idaho.

PRENUMERERA

nu på vår kyrkas tidningar

Augustana

Augustana Journal

Ungdomsvännen

Adressera:

AUGUSTANA BOOK CONCERN,
ROCK ISLAND, ILL.

Svenskt apotek

Doktorsrecept ifyllas prompt
och omsorgsfullt.

Färger, Oljor, Böcker, Skrifmaterialier och allt, som tillhör en välordnad apotekarerörelse alltid på lager.

C. V. JOHNSON

Troy, Idaho

Det bästa är alltid det billigaste, och
det är hvad ni får hos

Geo. Creighton,

parti- och minuthandlare med

Tyger, Kläder och Skor

SVENSKA TALAS.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Endast bästa arbete utföres å

Moscow Steam Laundry

H. P. EGGAN,

Skandinavisk Fotograf.

Porträtter insättas i ram.
Rikhaltigt förlag af talor.

3:dje gatan, - Moscow, Idaho.

Will E. Wallace

JUVELERARE och OPTIKUS

Opp. Post Office. - Moscow, Idaho.

CHILDERS BROS.

Fresh and Home-made

CANDEIS, ICE CREAM & SOFT DRINKS

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Hagan & Cushing

Första klassens

Kötthandel

BUTIK Å MAIN STREET

Högsta kontanta pris betalas för bif, fläsk, färskött och fjäderfä.

R. HODGINS,

Druggist och Kemist.

Stort förlag af skol- och andra böcker
samt utrustning för kontor och skolor.
Nya Testamenten, Biblisk Historia,
Katekes m. s. v.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Motter, Wheeler Co.

The Leaders

MOSCOW, - - - - IDAHO.

JAP-A-LAC

Wood finish, Floors. Furniture, etc.

The Gem City Hardware Comp., Ltd.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

DAVID & ELY

DEPARTMENT STORE

The largest and best stock of goods in North
Idaho. Call and look the stock over

MOSCOW, - - - - IDAHO.